

1. Використання штучного інтелекту. Застосування методів машинного навчання та аналізу даних може допомогти у здійсненні автоматизації рутинних процесів та покращенні якості прийняття рішень;

2. Цифрові технології. Використання цифрових технологій, таких як блокчейн або інтернет речей (IoT), може сприяти підвищенню ефективності та безпеки адміністративних процесів;

3. Електронне урядування. Розвиток електронного урядування може сприяти забезпеченню доступності та зручності надання адміністративних послуг для громадян та бізнесу;

4. Розвиток технологій обробки даних. Використання передових методів обробки та аналізу даних може допомогти у виявленні тенденцій та узагальненні інформації для прийняття кращих управлінських рішень;

5. Захист даних та конфіденційність. Розвиток нових методів захисту даних та забезпечення конфіденційності може стати ключовим аспектом подальшого розвитку інновацій в адміністративному процесі.

Подальший розвиток інновацій в адміністративному процесі відкриває широкі можливості для підвищення ефективності, зручності та якості надання адміністративних послуг, що сприятиме покращенню управління та задоволенню потреб суспільства.

Отже, у сучасному світі інновації стають ключовим фактором успіху в адміністративному процесі. Поглиблене дослідження теоретичних аспектів та аналіз сучасних тенденцій показує, що інновації відіграють важливу роль у вдосконаленні управлінських практик, оптимізації процесів та покращенні якості адміністративних послуг.

Зазначені вище виклики та перспективи вказують на необхідність постійного розвитку та вдосконалення адміністративного процесу. Залучення новітніх технологій, розробка ефективних стратегій та підвищення кваліфікації персоналу є ключовими компонентами успішної інноваційної діяльності в цій сфері.

Загалом інновації в адміністративному процесі є важливим інструментом для досягнення ефективного та сучасного управління. Вони сприяють покращенню доступності та якості адміністративних послуг, стимулюють економічний розвиток та підвищують рівень задоволення потреб суспільства.

1. Хлібороб Н. Запровадження електронного адміністративного судочинства в Україні: інновації та перспективи. *Право України*. 2018. № 2. С. 102–117.

2. Сізоненко С. Управлінські інновації у сфері надання адміністративних послуг в умовах діджиталізації : дис. ... д-ра наук з держ. упр. : 073. Одеса, 2021. 302 с.

3. Сидор Н. Правове регулювання заходів процесуального примусу в адміністративному процесі : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Львів, 2021. 17 с.

УДК 35.07

DOI: 10.31733/15-03-2024/1/411-414

Володимир КОРОТАЄВ

директор Дніпропетровського
науково-дослідного
експертно-криміналістичного центру
Міністерства внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент,
Заслужений юрист України,
академік Української академії наук,
судовий експерт вищої категорії

**РОЛЬ ДЕРЖАВНОГО НАУКОВО-ДОСЛІДНОГО
ЕКСПЕРТНО-КРИМІНАЛІСТИЧНОГО ЦЕНТРУ МВС УКРАЇНИ
У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ МІЖНАРОДНОЇ ТА НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ**

Виконання державою правоохоронної функції забезпечується певною системою інституцій, які створюються відповідно до чинного законодавства. Основним законом визначено основні засади, пріоритети та цінності, що є визначальними в діяльності органів

державної влади. Так, у статті 3 Конституції України визначено: «Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави». Відповідно до статті 19 Основного закону «правовий порядок в Україні ґрунтується на засадах, відповідно до яких ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством. Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України [1].

Основні положення національної безпеки України, система органів державної влади у сферах національної безпеки і оборони та розмежування їх повноважень визначено Законом України «Про національну безпеку України». У ст. 1 цього закону визначаються такі поняття, як «громадська безпека і порядок», «національна безпека України», «національні інтереси України», «сектор безпеки і оборони», «сили безпеки», «сили оборони» тощо [2]. Відповідно до п. 17 ч. 1 ст. 1 Законом України «Про національну безпеку України» силами безпеки визнаються «правоохоронні та розвідувальні органи, державні органи спеціального призначення з правоохоронними функціями, сили цивільного захисту та інші органи, на які Конституцією та законами України покладено функції із забезпечення національної безпеки України» [2].

Згідно з пунктом 1 Положення про Міністерство внутрішніх справ України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України № 878 від 28 жовтня 2015 р. «МВС є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах:

- забезпечення охорони прав і свобод людини, інтересів суспільства і держави, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку, а також надання поліцейських послуг;
- захисту державного кордону та охорони суверенних прав України в її виключній (морській) економічній зоні;
- цивільного захисту, захисту населення і територій від надзвичайних ситуацій та запобігання їх виникненню, ліквідації надзвичайних ситуацій, рятувальної справи, гасіння пожеж, пожежної та техногенної безпеки, діяльності аварійно-рятувальних служб, а також гідрометеорологічної діяльності;
- міграції (імміграції та еміграції), у тому числі протидії нелегальній (незаконній) міграції, громадянства, реєстрації фізичних осіб, біженців та інших визначених законодавством категорій мігрантів» [3].

Одну з важливих функцій та завдань в межах діяльності МВС України виконує Експертна служба МВС України, в складі якої чільне місце посідає Державний науково-дослідний експертно-криміналістичний центр МВС України (далі – ДНДЕКЦ МВС України).

Згідно з пунктом 3 Положення про Експертну службу Міністерства внутрішніх справ України завданнями установ, що входять до її складу, є наступні:

- 1) забезпечення органів досудового розслідування, судових органів, інших державних органів, а також юридичних і фізичних осіб незалежною, кваліфікованою та об'єктивною експертизою;
- 2) проведення оцінки відповідності (випробування, сертифікації, інспектування) продукції, процесів і послуг; оцінки майна, майнових прав та здійснення професійної оціночної діяльності; огляду та експертного дослідження транспортних засобів і реєстраційних документів, що їх супроводжують; відстрілювання вогнепальної зброї та огляду її технічного стану та інших робіт у межах компетенції;
- 3) ведення криміналістичного обліку, організація належного використання інформаційних фондів;
- 4) організація та забезпечення відповідно до законодавства науково-дослідної діяльності, упровадження її результатів [4].

Для досягнення вказаних завдань установи Експертної служби МВС України виконують наступні види діяльності:

- 1) здійснюють судово-експертну діяльність, проводять судову експертизу в кримінальному та виконавчому провадженнях, адміністративних, цивільних і господарських справах, справах про адміністративні правопорушення;
- 2) забезпечують в межах повноважень функціонування криміналістичного обліку та перевірку за ним, а також натурних зразків або каталогів продукції, технічної документації

та іншої інформації, необхідної для створення й оновлення методичної та нормативної бази судової експертизи;

3) забезпечують участь судових експертів та фахівців установ Експертної служби МВС як спеціалістів під час проведення огляду місця події, здійснення досудового розслідування та судового розгляду відповідно до законодавства;

4) проводять оцінку майна, майнових прав та здійснюють професійну оціночну діяльність, здійснюють рецензування звітів про оцінку майна (акта оцінки майна) та надають висновки в межах повноважень, визначених законодавством;

5) забезпечують проведення відстрілювання вогнепальної зброї та огляд її технічного стану;

6) проводять оцінку відповідності (випробувань, сертифікації, інспектування), розглядають та погоджують проекти технічних умов, іншу технічну та конструкторську документацію на продукцію, процеси і послуги, виконують інші роботи в межах своєї компетенції;

7) організовують та забезпечують в установленому порядку навчання (підготовку, стажування, курсові збори) та атестацію працівників установ Експертної служби МВС, які залучаються для проведення судової експертизи та/або беруть участь у розробленні теоретичної та науково-методичної бази судової експертизи;

8) ведуть базу даних реєстру атестованих судових експертів Експертної служби МВС;

9) організовують матеріально-технічне та інше ресурсне забезпечення установ Експертної служби МВС;

10) впроваджують єдину систему управління установами Експертної служби МВС;

11) узагальнюють та забезпечують спільне використання судово-експертної практики;

12) здійснюють міжнародне співробітництво в галузі судової експертизи та криміналістики відповідно до законодавства України;

13) проводять науково-дослідну, науково-методичну та інформаційну діяльність у галузі судової експертизи і криміналістики;

14) розробляють та в установленому порядку вносять пропозиції щодо вдосконалення законодавства, інших нормативно-правових і нормативно-технічних документів;

15) виконують в межах своєї компетенції інші роботи і надають платні послуги відповідно до законодавства України [4].

Як зазначено на офіційному сайті ДНДЕКЦ МВС України, його основними завданнями є:

1) організаційно-правове та методичне керівництво діяльністю підрозділів Експертної служби МВС;

2) судово-експертне та техніко-криміналістичне забезпечення діяльності органів Національної поліції, правоохоронних органів та ін.;

3) провадження науково-дослідної діяльності у сфері судово-експертного і техніко-криміналістичного забезпечення;

4) проведення експертиз та досліджень у кримінальних, цивільних справах, а також у позасудовому провадженні, під час виконання інших робіт у межах своєї компетенції;

5) ведення криміналістичних обліків;

6) участь у розробці техніко-криміналістичних засобів та забезпечення їх використання в практичній діяльності [5].

Науково-практична й обліково-криміналістична бази та досвід ДНДЕКЦ МВС України дозволяють вирішувати складні питання протидії злочинності. Використання криміналістичних обліків та можливості ідентифікації у поєднанні з професійними можливостями застосування знань з природничих та технічних наук забезпечують розкриття та розслідування кримінальних правопорушень будь-якої тяжкості. Для забезпечення належної професійної роботи в цій сфері пріоритетним є налагодження якісних комунікації та взаємодії як із структурними підрозділами Національної поліції, так і з іншими правоохоронними органами в Україні та за її межами.

1. Конституція України від 28.06.1996. URL : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>.

2. Про національну безпеку України : Закон України від 21 червня 2018 р. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19#Text>.

3. Про затвердження Положення про Міністерство внутрішніх справ України : постанова

Кабінету Міністрів України від 28 жовтня 2015 р. № 878. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/878-2015-%D0%BF#Text>.

4. Про затвердження Положення про Експертну службу Міністерства внутрішніх справ України : наказ МВС України від 03.11.2015 № 1343. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1390-15#Text>.

5. ДНДЕКЦ МВС. *Експертна служба МВС*. URL : <https://dndekcs.mvs.gov.ua/дндекц-мвс/>.

УДК 351.74+343.85

DOI: 10.31733/15-03-2024/1/414-415

Ксенія КОСЯЧЕНКО

доцент кафедри

цивільно-правових дисциплін

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ,

кандидат юридичних наук

ВЗАЄМОДІЯ НЕУРЯДОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ З ПОЛІЦІЄЮ ТА ПРАВООХОРОННИМИ ОРГАНАМИ В ЧАСТИНІ ПРОТИДІЇ ЗЛОЧИННОСТІ

Громадські формування у сфері охорони громадського порядку – далеко не єдині неурядові організації, що взаємодіють з поліцією та іншими правоохоронними органами в частині протидії злочинності. Зокрема, таку співпрацю реалізують науково-дослідні, медичні, гуманітарні та інші об'єднання громадян.

Загалом взаємодія поліції з іншими суб'єктами протидії злочинності розкривається у ст. 5 Закону України «Про Національну поліцію» від 02.07.2015, в якій зазначається, що поліція у процесі своєї діяльності взаємодіє з органами правопорядку та іншими органами державної влади, а також органами місцевого самоврядування відповідно до закону та інших нормативно-правових актів [1].

Зрозуміло, що поліція, як один з центральних спеціальних суб'єктів протидії злочинності, наділена більш широким колом повноважень (ніж неурядові організації) в частині розкриття та припинення кримінальних правопорушень. Отже, надання відповідної інформації органам та підрозділам Національної поліції дозволяє останнім оперативно відреагувати на неї та вжити ефективних заходів, спрямованих та протидію злочинності [2, с. 14].

При цьому законодавець відвів окрему норму (ст. 11) питанню взаємодії поліції з населенням на засадах партнерства. Відповідно до неї діяльність поліції здійснюється в тісній співпраці та взаємодії з населенням, територіальними громадами та громадськими об'єднаннями на засадах партнерства і спрямована на задоволення їхніх потреб [1].

Зниження рівня злочинності та безпекове середовище – це потреба будь-якої нормальної людини (або їх об'єднань), тому вказану норму можна розцінювати як законодавче підґрунтя взаємодії поліції з неурядовими організаціями в контексті протидії злочинності.

Згідно з ч. 2 названої норми з метою визначення причин та/або умов учинення правопорушень планування службової діяльності органів і підрозділів поліції здійснюється з урахуванням специфіки регіону та проблем територіальних громад [1].

Взаємодія поліції з неурядовими організаціями також виражається в оцінці рівня довіри населення до цього правоохоронного органу, що виступає як головний критерій оцінки ефективності діяльності органів та підрозділів поліції.

Основні напрями взаємодії громадських формувань з охорони громадського порядку з органами та підрозділами Національної поліції передбачені у Законі України «Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону» від 22.06.2000 [3, с. 70].

Окремо варто наголосити на проведенні поліцією спільних проєктів з громадськістю. Згідно зі ст. 89 Закону України «Про Національну поліцію» поліція взаємодіє з громадськістю шляхом підготовки та виконання спільних проєктів, програм та заходів для задоволення потреб населення та покращення ефективності виконання поліцією покладених на неї завдань. При цьому, співпраця між поліцією та громадськістю спрямована на виявлення та